

Ukryta historia wersetu czterdziestego — numer osiemnasty

Drugie Biada – Część Piąta

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Klucz” przedstawiający bitwę pod Niniwą w dziewiątym rozdziale Apokalipsy wypełnił się w historii, która doprowadziła do punktu zwrotnego, co oczywiście właśnie czyni klucz. Twierdzę, że bitwa pod Niniwą była nie tylko historycznym kluczem wyznaczającym wzrost islamu, lecz także kluczem proroczym. Prorocza dynamika tej bitwy sprowadza wszystkie linie królestw proroctwa biblijnego, przedstawione w Księdze Daniela i Apokalipsie, do zgodności z jedenastym rozdziałem Księgi Daniela. Czyniąc to, pozwala wszystkim tym królestwom dawać świadectwo o sześciu ostatnich wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a co ważniejsze — odpieczętować zewnętrzną, ukrytą historię czterdziestego wersetu.

I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie. Mateusza 16:19.

Uwolnienie i wzrost Królestwa Mahometa

Bitwa pod Niniwą w 627 roku oznaczała początek ostatnich dziesięciu lat potęgi perskiej, która została pokonana wskutek podstępu Rzymu, któremu towarzyszyła mgła opatrności Bożej. Oznaczała ona punkt zwrotny, w którym zaczęły się podnosić islamskie hordy Mahometa. Bitwa usunęła ograniczenie, które istniało, ograniczenie, które teoretycznie pozostałoby, gdyby zarówno Rzym, jak i Persja zachowały swoją siłę. Żadne z nich tego nie uczyniło.

Powściągliwość i uwolnienie

W proroczym przedstawieniu islamu znajdujemy powściągnięcie i uwolnienie islamu już przy samym pierwszym wprowadzeniu Pisma, gdy Sara przekonała Abrahama, by powściągnął Hagar i Ismaela.

I rzekła Saraj do Abrama: Niech krzywda moja spadnie na ciebie; dałam służebnicę moją na twoje łono, a gdy ujrzała, że poczęła, wzgardzona byłam w jej oczach; niech Pan rozsądzi między mną a tobą. Abram zaś rzekł do Saraj: Oto służebnica twoja jest w twojej ręce; uczynź z nią, co się tobie podoba. A gdy Saraj obchodziła się z nią surowo, uciekła sprzed jej oblicza. Rodzaju 16:5, 6.

Jeszcze przed tamtym wydarzeniem powodem, dla którego Hagar zostaje wprowadzona do proroczej narracji, jest to, że Pan „powstrzymał” Sarę od posiadania dziecka.

A Saraj, żona Abrama, nie urodziła mu dzieci; miała zaś służebnicę, Egipcjanekę, której było na imię Hagar. I rzekła Saraj do Abrama: Oto Pan zamknął mi łono, abym nie rodziła; proszę, wejdź do mojej służebnicy, może przez nią doczekam się dzieci. I Abram usłuchał głosu Saraj.

1 Mojżeszowa 16:1, 2.

„klucz” z dziewiątego rozdziału Objawienia, który został dany Mahometowi, a następnie został wypełniony przez bitwę pod Niniwą, oznacza usunięcie „powściągu” nałożonego na islam w dowolnym punkcie historii proroczej.

„Aniołowie powstrzymują cztery wiatry, ukazane jako rozjuszony koń usiłujący się wyrwać i popędzić po obliczu całej ziemi, niosąc na swej drodze zniszczenie i śmierć.” Manuscript Releases, t. 20, s. 217.

„Wzrost i upadek” królestwa Mahometa jest przedstawiony nie tyle jako wzrost i upadek, ile jako „uwolnienie” i „powściągnięcie”. Gdy islam zostaje prorocznie uwolniony, to uwolnienie zostało zilustrowane bitwą pod Niniwą.

Tylko biada

Spośród siedmiu trąb jedynie trąby biada islamu obejmują dzieje jako trwała, nieprzerwana siła od chwili, gdy po raz pierwszy zostały wprowadzone do historii proroczej, aż do zakończenia czasu łaski. Pierwsze cztery trąby, które spadły na zachodni Rzym, przedstawiały Odoakra, Genseryka, Attyłę Huna i Alaryka, a tym samym typifikowały cztery opatrnościowe moce sądu w dniach ostatecznych; jednak ich współczesny odpowiednik nie jest bezpośrednim potomkiem tych czterech starożytnych potęg. Inaczej jest z trąbami biada. Gdy islam raz wkracza w historię, zachowuje nieprzerwaną linię uwolnienia i powściągnięcia, aż zostaje w pełni uwolniony przy zakończeniu czasu łaski. W przypadku trąb biada „klucz” „uwolnienia” zostaje wyznaczony przez bitwę pod Niniwą.

Nikomedia i 27 lipca 1299 r.

Pionierzy słusznie uznali dzień 27 lipca 1299 roku za początek stu pięćdziesięciu lat, które zakończyły się 27 lipca 1449 roku, co z kolei zapoczątkowało trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni, które dobiegły końca 11 sierpnia 1840 roku.

W poprzednim artykule wskazaliśmy oblężenie z lat 1333–1337, które zostało sprowadzone na Nikomedię przez sułtana Orchana Gazi (syna Osmana I, założyciela bejliku osmańskiego), gdy oblegał on ważne bizantyjskie miasto Nikomedię. Oblężenie to stanowi zakończenie działań wojennych przeciwko Nikomedii, które rozpoczęły się za jego ojca Osmana. Sto pięćdziesiąt lat z dziewiątego rozdziału Apokalipsy, werset dziesiąty, rozpoczęło się 27 lipca 1299 roku, a jako początek proroctwa należy odnotować historię związaną z tą datą początkową. Osman I (założyciel dynastii osmańskiej) był ojcem sułtana Orchana Gazi i 27 lipca 1299 roku odniósł znaczące wczesne zwycięstwo nad Cesarstwem Bizantyjskim w bitwie pod Bafeus, która miała miejsce w regionie Nikomedii, w pobliżu miasta Nikomedii; bardzo ważnego miasta stołecznego w dziejach rzymskich i wczesnobizantyjskich.

Ojciec i Syn

27 lipca 1299 roku siły Osmana pokonały armię bizantyjską dowodzoną przez lokalnego namiestnika. Bitwa ta jest uważana za jeden z pierwszych znaczących niezależnych sukcesów militarnych Osmana po tym, jak rozpoczął on umacnianie władzy w Bitynii (północno-zachodnia Anatolia). Stanowiła ona ważny krok w przejściu od małego tureckiego bejlika (plemiennego księstwa) do rosnącej potęgi, która miała ostatecznie rzucić wyzwanie terytoriom bizantyjskim i je podbić. Data ta wyznacza początek okresu wzrostu islamu, który ostatecznie doprowadził do ustanowienia Imperium Osmańskiego wraz z upadkiem Konstantynopola w 1453 roku. Osman posługiwał się wojownikami ghazi (pogranicznymi najeźdźcami motywowanymi islamem), i wtedy rozpoczęło się formowanie pogranicznych wojowników ghazi w bardziej zorganizowaną armię, która rozwijała się stopniowo począwszy od Osmana, a następnie za jego syna, Orchana. Wśród innych ważnych elementów dziedzictwa Osmana jest to, że umożliwiło ono islamowi utrzymanie posiadłości, w przeciwieństwie do działań wojennych wojowników ghazi, których niezorganizowana taktyka szybkich uderzeń i odwrotów pozostawiała im jedynie łupy z ich zwycięstw, lecz nigdy żadne terytorium.

Dnia 27 lipca 1299 roku Osman rozpoczął kampanię na obszarze Nikomedii, a trzydzieści cztery lata później jego syn rozpoczął czteroletnie oblężenie stołecznego miasta, Nikomedii. Ojciec na początku, a syn przy zakończeniu. Wojna rozpoczyna się przeciw obszarowi przedstawionemu jako Nikopedia i kończy się zdobyciem Nikomedii, stolicy obszaru Nikomedii. Od 1299 do 1337 roku upływa okres trzydziestu ośmiu lat, a proroczo liczba „trzydzieści osiem” symbolizuje powstanie.

„Teraz więc wstańcie — powiedziałem — i przeprawcie się przez potok Zered.” I przeprawiliśmy się przez potok Zered. A czas, w którym szliśmy od Kadesz-Barnea, aż przeszliśmy przez potok Zered, wynosił trzydzieści osiem lat — aż całe pokolenie wojowników wyginęło spośród obozu, jak Pan im przysiągł. V Mojżeszowa 2:13, 14.

Sto pięćdziesiąt lat od 27 lipca 1299 roku do 27 lipca 1449 roku przedstawia okres, który doprowadził do ustanowienia Imperium Osmańskiego jako drugiego biada z dziewiątego rozdziału Apokalipsy. Trzydzieści osiem lat stopniowego podboju Nikomedii rozpoczęło się od ojca (Osmana), a zakończyło na jego synu (Orchanie). Okres ten ukazuje pierwszy etap stopniowego wzrostu plemiennego księstwa aż do rangi imperium.

Sto pięćdziesiąt lat od 27 lipca 1299 roku do 27 lipca 1449 roku obejmuje czteroletnie oblężenie, które wyznacza koniec trzydziestu ośmiu lat. Początek podboju Nikomedii został zapoczątkowany przez ojca, Osmana, a koniec został dokonany przez czteroletnie oblężenie trwające od 1333 do 1337 roku; oblężenie przeprowadzone przez syna Osmana.

Gdy sto pięćdziesiąt lat dobiegło końca 27 lipca 1449 roku, cesarz bizantyjski Konstantyn XI, czyli ostatni Konstantyn wschodniego Rzymu, zwrócił się do Turków o pozwolenie na objęcie tronu. Od tej daty do zdobycia Konstantynopola upłynęły cztery lata. Te cztery lata zakończyły się oblężeniem Konstantynopola, a Konstantyn, ostatni, zginął podczas oblężenia. Wzrost islamu jest przedstawiony przez pierwsze trzydzieści osiem lat prorocstwa o stu pięćdziesięciu latach, którego kulminacją było czteroletnie oblężenie. Gdy sto pięćdziesiąt lat dobiegło końca, islam wzrósł do

takiego poziomu, że wschodni Rzym został upokorzony przez potęgę, jaką Turcy wówczas posiadali. Od upokorzenia z 27 lipca 1449 roku cztery lata prowadziły do upadku wschodniego Rzymu, gdy Konstantynopol został zdobyty w wyniku oblężenia. Koniec pierwszych trzydziestu ośmiu lat jest wyznaczony przez oblężenie, a ustanowienie Imperium Osmańskiego jest wyznaczone przez oblężenie.

38 i 40

Liczba trzydzieści osiem jako symbol została przedstawiona przez Mojżesza w Księdze Powtórzonego Prawa, reprezentując ostatnie trzydzieści osiem lat sądu w czterdziestoletniej wędrówce po pustyni. Dlatego liczba trzydzieści osiem, jako symbol, pozostaje w związku z liczbą czterdzieści. Osman zajął terytorium Nikomedii 27 lipca 1299 roku, a trzydzieści osiem lat później jego syn zajął stołeczne miasto tego terytorium. Zarówno terytorium, jak i stołeczne miasto były Nikomedią. Historycy uznają tę bitwę za pierwszy z „dwóch” kroków wyznaczających sam początek powstania Imperium Osmańskiego. Drugim krokiem wskazywanym przez historię jest bitwa pod Niceą w 1301 roku. Tam ojciec, Osman, zajął terytorium zwane Niceą, a w 1331 roku, trzydzieści lat później, jego syn zajął stołeczne miasto, nazwane Niceą, niegdyś rzymską stolicę.

W odniesieniu do roku 1299 i bitwy pod Nikomedią, jako do pierwszego z dwóch kroków, drugi krok nastąpił dwa lata później, w roku 1301. Rok 1299 jest symbolem trzydziestu ośmiu, a dwa lata później (czterdzieści) terytorium Nicei zostaje zdobyte przez ojca. Relacja między trzydziestu ośmiu a czterdziestu latami, odnosząca się do powstania starożytnego Izraela, by objąć ziemię obiecaną, znajduje swoje odzwierciedlenie w datach 27 lipca 1299 roku oraz 1301. Te pierwsze dwa kroki wzrastania islamu są naznaczone kampaniami militarnymi, które rozpoczynają się od podboju terytorium przez ojca, a kończą zdobyciem przez syna stolicy tego terytorium. Gdy obie stolice upadły, upadły wskutek oblężenia. Obie stolice były w pewnym okresie stolicami wschodniego Rzymu.

27 lipca lata 1299 i 1301 dochodzą do swego zakończenia 11 sierpnia 1840 roku; przedstawia to historię roku 1838, kiedy Litch po raz pierwszy opublikował swój pogląd i swoje przewidywanie dotyczące prorocstwa o trzystu dziewięćdziesięciu jeden latach i piętnastu dniach, które miało ostatecznie wypełnić się 11 sierpnia 1840 roku. Dwa etapy powstania millerystów stanowiły lata 1838 i 1840.

„W roku 1840 inne znamienne wypełnienie prorocstwa wzbudziło powszechne zainteresowanie. Dwa lata wcześniej Josiah Litch, jeden z czołowych kaznodziejów głoszących drugie przyjście Chrystusa, opublikował wykład 9. rozdziału Apokalipsy, przewidując upadek Imperium Osmańskiego. Według jego obliczeń mocarstwo to miało zostać obalone „w roku 1840 po Chr., gdzieś w miesiącu sierpniu”; a zaledwie na kilka dni przed spełnieniem się tego wydarzenia napisał: „Przyjmując, że pierwszy okres, 150 lat, wypełnił się dokładnie przed wstąpieniem Deacoza na tron za przyzwoleniem Turków, oraz że 391 lat i piętnaście dni rozpoczęło się przy końcu pierwszego okresu, zakończy się on 11 sierpnia 1840 roku, kiedy można oczekiwać, że potęga osmańska w Konstantynopolu zostanie złamana. I wierzę, że tak właśnie się okaże”. —Josiah Litch, w Signs of the Times, and Expositor of

Prophecy, 1 sierpnia 1840.

„Dokładnie w wyznaczonym czasie Turcja, za pośrednictwem swoich ambasadorów, przyjęła protekcję sprzymierzonych mocarstw Europy, a tym samym oddała się pod kontrolę narodów chrześcijańskich. Wydarzenie to dokładnie wypełniło przepowiednię. Gdy stało się to wiadome, mnóstwo ludzi przekonało się o słuszności zasad proroczej interpretacji przyjętych przez Millera i jego współpracowników, a ruch adwentowy otrzymał cudowny rozmach. Ludzie wykształceni i zajmujący wysokie stanowiska przyłączyli się do Millera zarówno w głoszeniu, jak i w publikowaniu jego poglądów, a od roku 1840 do 1844 dzieło to szybko się rozszerzało”. The Great Controversy, 334, 335.

Przewidywanie Litcha z roku '38 oraz jego skorygowana wizja roku '40 zawierają jego końcowe oświadczenie, które spisał 1 sierpnia, dziesięć dni przed skorygowanym przewidywaniem. To spełnienie się tego przewidywania przekonało świat o prawidłowości właściwej metodologii prorocstwa biblijnego. Trzydzieści osiem lat, które wyznaczały powstanie starożytnego Izraela, obejmowały również dwa lata od przejścia przez Morze Czerwone aż do pierwszego buntu w Kadesz.

Ponieważ wszyscy ci mężowie, którzy widzieli moją chwałę i moje cuda, których dokonałem w Egipcie i na pustyni, a teraz wystawiali mnie na próbę już tych dziesięć razy i nie usłuchali mego głosu, z pewnością nie ujrzą ziemi, którą przysiągłem ich ojcom, ani żaden z tych, którzy mnie drażnili, jej nie zobaczy. Liczb 14:22, 23.

Ów bunt zostaje zidentyfikowany jako ostatnia z dziesięciu prób. Dwuletni okres próby, obejmujący dziesięć prób, dodany do trzydziestu ośmiu lat na pustyni, stanowił typ roku 1838 i 1840, a rok 1840 obejmował okres dziesięciu dni.

A punkt wyjścia wzrostu islamu wraz z Osmanem, przypadający na 27 lipca 1299 roku, rozpoczyna okres trzydziestu ośmiu lat, który kończy się czteroletnim oblężeniem w 1337 roku. Dzień 27 lipca 1299 roku był pierwszym z dwóch kroków, które historycy wskazują jako punkt początkowy wzrostu Imperium Osmańskiego, a drugim krokiem był rok 1301. Te dwa etapy — bitwy pod Nikomedią i Niceą w latach 1299 i 1301 — są typem lat 1838 i 1840. Początek prorocstwa ilustruje jego koniec.

Nikomedia i Nicea w swoich dziejach pełniły przejściowo funkcję stolic wschodniego Rzymu. Oczywiście Konstantynopol ostatecznie stał się stolicą Wschodu w roku 330 i pozostawał nią aż do 1453. Nikomedia i Nicea stanowią typologiczne zapowiedzi upadku Konstantynopola; wszystkie padły wskutek oblężeń islamskich, które stanowiły zwieńczenie kampanii, w której islam najpierw przejmował kontrolę nad danym terytorium, a następnie zdobywał miasto stołeczne.

Pierwsze oblężenie — cztery lata od 1333 do 1337 — przedstawia cztery lata od 1449 do 1453, kiedy prorocstwo dobiegło końca. Trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni później islam zostaje powściągnięty, gdy millerycy „powstają” pod proroczą mocą wyrażoną w cechach „trzydzieści osiem i czterdzieści”, jak to zostało przedstawione w historii alfa historii 27 lipca 1299 i 27 lipca 1449. Powstanie islamu oraz powstanie Bożych posłańców dni ostatnich zostało przedstawione w symbolu liczbowym, który jest zbudowany na liczbowej zależności 38 i 40.

W trzydziestym siódmym rozdziale Ezechiela islam jest poselstwem wschodniego wiatru, którym tchnie się na martwe, suche kości, aby mogły powstać jako potężne wojsko. Gdy dociera poselstwo Ezechiela, rozpoczyna się powstawanie, tak jak miało to miejsce w historii millerowskiej lat 1838 i 1840. Poselstwo to nadeszło 11 września, a przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym kości te powstaną jako potężne wojsko. Wzbudzenie Bożego wojska jako kościoła triumfującego w dniach ostatecznych zostało ukazane w typie lat 1838 i 1840. Okres od 11 września do prawa niedzielnego został ukazany w typie lat 1840–1844, lecz typizuje on również okres od 31 grudnia 2023 roku do kul ognistych Nashville.

Wschodni Rzym

Od podziału cesarstwa dokonanego przez Konstantyna pierwszego (Wielkiego) aż po ostatniego Konstantyna rozciąga się prorocza historia wschodniego Rzymu. Okres proroczy jest zatem naznaczony przez proroczego lub symbolicznego ojca i syna, jak wskazuje ich imię, choć między Konstantynem Wielkim a Konstantynem jedenastym nie było bezpośredniego pokrewieństwa krwi. Pierwszy i ostatni Konstantyn są również przedstawieni proroczo jako symbole alfa i omega, a ojciec (alfa) obrał Konstantynopol za stolicę, zaś syn (omega) zginął podczas oblężenia, gdy Konstantynopol przestał być stolicą. Okres proroczy wschodniego Rzymu jest wyznaczony przez pierwszego i ostatniego Konstantyna. Okres 150 lat, który rozpoczął się 27 lipca 1299 roku, obejmuje okres 38 lat i kończy się 40-letnim oblężeniem. Oblężenie to stanowiło typ lat 1449–1453. Wyprawa na Nikomedię rozpoczęła się od podboju pewnego terytorium, a zakończyła podbojem stolicy tego terytorium. Podobnie jak w przypadku pierwszego i ostatniego Konstantyna, podbój Nikomedii rozpoczął się od ojca (pierwszego) i zakończył synem (ostatnim).

Cztery lata

Czteroletnie oblężenie w początkowym okresie stu pięćdziesięciu lat, które prowadziły do czterech lat od upokorzenia Konstantyna XI w roku 1449 aż do roku 1453, kiedy Konstantynopol był oblegany i upadł. Proroctwo czasowe dotyczące drugiego biada, obejmujące trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni, rozpoczęło się 27 lipca 1449 roku, a zakończyło 11 sierpnia 1840 roku. Data ta wyznacza początek czteroletniego okresu, który Siostra White nazwała chwalebnym objawieniem mocy Bożej.

„Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o światowym zasięgu i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy lat 1840–44 był chwalebnym objawieniem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie, a w niektórych krajach wystąpiło największe zainteresowanie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasu reformacji szesnastego wieku; lecz i to ma zostać przewyższone przez potężny ruch pod wpływem ostatniego ostrzeżenia trzeciego anioła.” Wielki bój, 611.

Islam został powstrzymany 11 sierpnia 1840 roku i nastąpił czteroletni okres, który odpowiada zarówno wylaniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy, jak i zstąpieniu potężnego anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia, gdy „wielkie budowle” Nowego Jorku zostały ugodzone przez islam trzeciego biada 11 września. 11 września wyznacza początek czasu pieczętowania stu

czterdziestu czterech tysięcy. Pieczętowanie jest okresem czasu, a zakończenie okresu pieczętowania posiada cechy początku tego okresu. Gdy Chrystus zstąpił 11 września, stanowił typ Michała zstępującego, aby wzbudzić dwóch świadków 31 grudnia 2023 roku, gdy rozpoczął się końcowy okres pieczętowania.

Klucz, którym jest bitwa pod Niniwą, przedstawia różnorodne uwolnienia islamu, które miały doprowadzić do upadku wschodniego Rzymu do roku 1453. W obrębie stu pięćdziesięciu lat „pięciu miesięcy” z wersetu dziesiątego zarówno początek, jak i koniec obejmują okres czterech lat. Te dwa czteroletnie okresy łączą się z zakończeniem trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni, co wyznaczało czteroletni okres od 1840 do 1844 roku, kiedy Chrystus miał rozjaśnić „całą ziemię swoją chwałą”. W roku 1844 czas prorocy przestał mieć zastosowanie, gdyż czasu miało już „nie być więcej”.

I przysiągł na Tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię, i to, co na niej jest, i morze, i to, co w nim jest, że czasu już dłużej nie będzie.
Objawienie 10:6.

1333 do 1337, 1449 do 1453, 1840 do 1844

Te trzy linie czteroletnich okresów pokrywają się z czasem pieczętowania od 11 września aż do ustawy niedzielnej, a także pokrywają się z fraktalem od 11 września aż do ustawy niedzielnej, który jest przedstawiony od 31 grudnia 2023 roku aż do chwili, gdy islam zostanie ponownie uwolniony, by sprowadzić kule ognia Nashville.

Prorocy fraktal od 31 grudnia 2023 roku do ognistych kul nad Nashville został utypizowany przez trzy czteroletnie prorocze okresy, które wszystkie są zbieżne z czasem zapieczętowania od 11 września do ustawy niedzielnej. Tak więc czterech świadków identyfikuje historię od 31 grudnia 2023 roku aż do ataku na Nashville, a bitwa o Niniwę była „kluczem” dla każdego z tych świadków. 1333, 1449, 1840 i 11 września były punktami zwrotnymi — „kluczami”.

„Z historii przeszłości należy wyciągnąć nauki; zwraca się na nie uwagę, aby wszyscy mogli zrozumieć, że Bóg działa obecnie według tych samych zasad, według których działał zawsze. Jego rękę widać w Jego dziele i pośród narodów dziś tak samo, jak było to nieustannie od czasu, gdy ewangelia została po raz pierwszy zwiastowana Adamowi w Edenie.

„Istnieją okresy, które są punktami zwrotnymi w historii narodów i Kościoła. W opatrności Bożej, gdy nadchodzą te rozmaite przesilenia, dane zostaje światło na ten czas. Jeśli zostaje przyjęte, następuje duchowy postęp; jeśli zostaje odrzucone, wówczas przychodzi duchowy upadek i rozbitcie. Pan w swoim słowie ukazał ofensywne dzieło ewangelii, tak jak było ono prowadzone w przeszłości i jak będzie prowadzone w przyszłości, aż do końcowego konfliktu, kiedy to szatańskie moce dokonają swego ostatniego zdumiewającego poruszenia.” Bible Echo, 26 sierpnia 1895.

Nikomedia

Po objęciu godności cesarskiej w 284 roku, w 293 roku Dioklecjan wybrał Nikomedię na wschodnią stolicę Cesarstwa Rzymskiego, gdy dokonał prawnego podziału cesarstwa na Wschód i Zachód, ustanawiając system tetrarchii. Przez kilka dziesięcioleci Nikomedia służyła jako główna stolica administracyjna i wojskowa na Wschodzie. Konstantyn Wielki uczynił z niej swoją bazę, zanim postanowił wznieść nową stolicę w pobliskim Bizancjum (któremu w 330 roku nadał nazwę Konstantynopol). Nawet po tym, jak Konstantynopol stał się główną stolicą, Nikomedia pozostała ważnym ośrodkiem regionalnym, strategicznie położonym na wschodnim wybrzeżu Morza Marmara. Tak więc, chociaż nie była stolicą stałą jak Rzym czy Konstantynopol, Nikomedia została oficjalnie wyznaczona na wschodnią stolicę w kluczowym okresie przejściowym w dziejach rzymskich. Na początku stu pięćdziesięciu lat stolica wschodniego Rzymu zostaje zdobyta, a na końcu stolica wschodniego Rzymu zostaje zdobyta. Oba podboje obejmowały oblężenie.

Dioklecjan

Cesarz Dioklecjan oficjalnie uczynił Nikomedię wschodnią stolicą Cesarstwa Rzymskiego, gdy w 293 roku wprowadził system tetrarchii. System tetrarchii składał się z zachodniego i wschodniego podziału cesarstwa; zarówno Wschód, jak i Zachód miały starszego cesarza (Augusti) oraz młodszego cesarza (Caesar), co składało się na liczbę cztery, wyrażoną przez słowo „tetrarchia”.

Alfa i Omega

Dioklecjan jest symbolem omega kościoła Smyrny, a Neron symbolem alfa. Konstantyn Wielki jest symbolem alfa kościoła Pergamonu, a Justynian symbolem omega.

„Prawny” podział Rzymu na wschód i zachód (który nie przetrwał) został dokonany przez Dioklecjana, a proroczy podział Rzymu na wschód i zachód został dokonany przez Konstantyna. W dziejach drugiego symbolicznego kościoła prześladowania, przedstawionego przez Smyrnę, Rzym został prawnie podzielony na wschód i zachód, a w dziejach trzeciego symbolicznego kościoła kompromisu, przedstawionego przez Pergamos, Rzym został proroczo podzielony na wschód i zachód. Rok 293 był alfą, a rok 330 omega, i 11 maja 330 roku Konstantyn Wielki poświęcił Konstantynopol jako stolicę Cesarstwa.

Prawny podział dokonany przez Dioklecjana w 293 roku rozpadł się wskutek wojny domowej, która po nim nastąpiła i trwała aż do edyktu mediolańskiego w roku 313, kiedy to Konstantyn ze wschodu i Licyniusz z zachodu wydali edykt mediolański, legalizując chrześcijaństwo i w istocie kładąc kres tetrarchii — systemowi czterech skoordynowanych władców, który załamał się, przeradzając się w walkę między dwiema głównymi potęgami (Konstantynem na Zachodzie i Licyniuszem na Wschodzie). Prawny podział, który zapoczątkował załamanie, przedstawia okres dwudziestu lat od podziału do podziału, a oba podziały spowodowały upadek systemu.

Kościół w Smyrnie rozpoczął się za Nerona w roku 64, kiedy wielki pożar Rzymu został przez Nerona wykorzystany do prześladowania chrześcijan, których oskarżył o wzniesienie tego pożaru. Neron wyznacza początek prześladowania i stanowi typ ostatecznego prześladowania dni ostatnich. To ostateczne prześladowanie trwa aż do zakończenia czasu łaski, kiedy potęga papieska

dojdzie do swego kresu i nie będzie miała nikogo, kto by jej pomógł. Tak więc pierwszy okres prześladowania rozpoczął się od spalenia Rzymu i kończy się spaleniem Rzymu.

A dziesięć rogów, które ujrzałeś na bestii, te znienawidzą wszetecznicę i uczynią ją spustoszoną i nagą, i pożrą jej ciało, i spalą ją ogniem. Objawienie 17:16.

Kościół w Smyrnie rozpoczął się wraz z Neronem w roku 64, kiedy wielki pożar Rzymu został wykorzystany przez Nerona do prześladowania chrześcijan, których Neron oskarżył o wzniecenie pożaru. Dwieście pięćdziesiąt lat później zakończył się w roku 313 wraz z Edyktem Mediolańskim. „Edykt” stanowi zakończenie dwudziestoletniego okresu, który rozpoczął się od prawnego podziału dokonanego przez Dioklecjana, a zarazem był końcem dwustu pięćdziesięciu lat Smyrny, które rozpoczęły się wraz z Neronem. Dwieście pięćdziesiąt lat prześladowań przedstawionych przez kościół w Smyrnie i Nerona obejmowało dziesięć lat najgorszego prześladowania, wywołanego przez Dioklecjana. Te dziesięć lat prześladowania stanowiło drugą połowę dwudziestu lat Dioklecjana, które rozpoczęły się od jego prawnego podziału imperium w roku 293. Od prawnego podziału na wschód i zachód, dokonanego przez Dioklecjana w roku 293, rozpoczął się dwudziestoletni okres, który składał się z dwóch dziesięcioletnich okresów.

Dioklecjan prawnie podzielił cesarstwo na wschód i zachód, stając się tym samym typem proroczego podziału dokonanego przez Konstantyna. Podział Dioklecjana obejmował wschód i zachód, lecz składał się z dwóch władców na wschodzie i dwóch władców na zachodzie. Dla każdego obszaru jeden władca nadrzędny i jeden podrzędny. Dnia 23 lutego 303 roku Dioklecjan wydał pierwszy z kilku „edyktów” przeciwko chrześcijanom, wyznaczając początek Wielkiego Prześladowania (zwanego również prześladowaniem Dioklecjana), najcięższego i najbardziej rozległego prześladowania chrześcijan w Cesarstwie Rzymskim.

A do anioła zboru w Smyrnie napisz: To mówi Pierwszy i Ostatni, który był umarły, a ożył: Znam uczynki twoje, i ucisk, i ubóstwo (lecz ty jesteś bogaty), i znam bluźnierstwo tych, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, lecz są synagogą szatana. Nie bój się niczego z tego, co masz cierpieć: oto diabeł wtrąci niektórych z was do więzienia, abyście byli wypróbowani; i będziecie mieli ucisk przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota. Kto ma uszy, niech słucho, co Duch mówi do zborów; kto zwycięży, nie dozna szkody od wtórej śmierci. Objawienie 2:8–10.

Wielkie Prześladowanie trwało nadal za następców Dioklecjana (zwłaszcza Galeriusza) aż do roku 313, kiedy zakończyło się wraz z Edyktem Mediolańskim. Neron jest symbolem alfa prześladowania, które typologicznie zapowiadało Dioklecjana jako prześladowanie omega proroczego okresu reprezentowanego przez Kościół w Smyrnie. Prześladowanie zakończyło się politycznym małżeństwem i traktatem pomiędzy Konstantynem ze Wschodu a Licyniuszem z Zachodu. W lutym 313 roku Konstantyn i Licyniusz spotkali się w Mediolanie i wydali Edykt Mediolański, który przyznał chrześcijanom (oraz innym) tolerancję religijną w całym imperium. Aby umocnić swój sojusz polityczny, Licyniusz poślubił Konstancję (przyrodnią siostrę Konstantyna) podczas tego spotkania lub w jego okolicach. Małżeństwo to było klasycznym rzymskim sojuszem politycznym — przypieczętowało porozumienie między dwoma cesarzami i pomogło tymczasowo ustabilizować imperium po latach wojny domowej. Sojusz ten nie trwał

długo. Konstantyn i Licyniusz później wystąpili przeciwko sobie w wojnie, a Konstantyn pokonał Licyniusza w 324 roku, stając się jedynym władcą.

Od Nerona do Konstantyna wypełnił się proroczy okres Smyrny, obejmujący dwieście pięćdziesiąt lat, a w roku 313 rozpoczął się kościół Pergamonu, kościół kompromisu, kończący się wraz z kościołem Tiatyry w roku 538. Dwieście pięćdziesiąt lat Smyrny przedstawiało okres prześladowań, a przy końcu tego całościowego okresu prześladowanie za Dioklecjana wypełniło „dziesięć dni” z Apokalipsy (dziesięć lat), gdzie najgorszy okres prześladowań stanowi fraktal całego okresu. Te dziesięć lat są fraktem dwóchset pięćdziesięciu lat. Tych dziesięć lat przedstawia omegę prześladowania Nerona, a przy ich zakończeniu — omegiczny podział cesarstwa na wschód i zachód.

Małżeństwo i rozwód

Smyrna rozpoczęła się wraz z podpaleniem Rzymu w 64 roku i zakończyła się dwieście pięćdziesiąt lat później, w 313 roku, wraz z Edyktem mediolańskim i politycznym małżeństwem Wschodu i Zachodu. Dziesięcioletni fraktal prześladowania rozpoczął się w 303 roku i zakończył się w 313 roku wraz z Edyktem mediolańskim i politycznym małżeństwem Wschodu i Zachodu. Dwadzieścia lat, które rozpoczęły się od prawnego podziału Wschodu i Zachodu w 293 roku przez Dioklecjana, zakończyły się w 313 roku politycznym małżeństwem Wschodu i Zachodu. Traktat małżeński z 313 roku między Wschodem a Zachodem zakończył się rozwodem w 324 roku, kiedy Konstantyn pokonał Licyniusza z Zachodu i stał się jedynowładcą Rzymu. Proroczy rozwód z 324 roku nastąpił trzy lata po pierwszym prawie niedzielnym w 321 roku.

Siedemnaście lat od 313 do 330 wskazuje na polityczne małżeństwo oraz na koniec prześladowania przedstawionego przez Smyrnę i Nerona, a także na początek kościoła kompromisu, przedstawionego przez Pergamon. Początek Pergamonu w 313 roku, przy małżeństwie, został następnie dopełniony początkiem prześladowania, które rozpoczęło się wraz z pierwszym ustawodawstwem niedzielnym w 321 roku. Potem nastąpił proroczy rozwód w 324 roku, który połączył Wschód i Zachód w jedno imperium pod Konstantynem. Sześć lat później, w 330 roku, podział na Wschód i Zachód został proroczco powtórzony. Siedemnaście lat stanowi okres alfa kościoła Pergamonu, który miał trwać aż do chwili, gdy kościół Tiatyry pojawił się w proroczej historii w 538 roku. Ten okres alfa miał przedstawiać historię omeg przy końcu okresu od 330 do 538. Historia omeg Pergamonu przedstawia okres lat 496, 508 i 533.

Siedemnaście lat

Ptolemeusz z bitwy pod Rafią panował „siedemnaście lat”, a między bitwą pod Rafią a bitwą pod Panion upłynęło „siedemnaście lat”. Owe siedemnaście lat symbolicznie odpowiada siedemnastu latom od 313 do 330. Dwieście pięćdziesiąt lat Smyrny Nerona doprowadziło do pierwszych siedemnastu lat Kościoła Pergamonu i łączy się z dwustu pięćdziesięciu latami, które rozpoczęły się przy trzecim dekrete w 457BC, stanowiącym punkt wyjścia 2300 lat z 8. rozdziału Księgi Daniela i wersetu czternastego, oraz będącym podstawą i centralnym filarem adwentyzmu. Dwaj świadkowie obejmujący dwieście pięćdziesiąt lat odpowiadają dwustu pięćdziesięciu latom

szóstego królestwa prorocstwa biblijnego, które rozpoczęło się w 1776 roku i kończy się w tym roku, w 2026.

Pionierzy adwentyzmu nie widzieli ani nie rozumieli siedemnastu lat od 313 do 330 roku, ponieważ w 1844 roku nie rozumieli jeszcze nawet kwestii sabatu dnia siódmego ani dnia słońca. Rozpoznali jednak sto pięćdziesiąt lat z dziesiątego wersetu dziewiątego rozdziału Apokalipsy, i stało się ono punktem wyjścia okresu, który doprowadził do trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni, kończących się 11 sierpnia 1840 roku. To zrozumienie wywołało potężną „manifestację mocy Bożej”.

Pionierzy nie rozpoznali drugiego okresu stu pięćdziesięciu lat w dziewiątym rozdziale Objawienia. Ich fundamentalne zrozumienie stanowi platformę, na której zbudowane jest „nowe światło” dziewiątego rozdziału Objawienia. Światło to zostaje otwarte przez „klucz” bitwy o Niniwę. Ów „klucz” pozwala badaczowi prorocstwa rozpoznać wszystkie królestwa prorocstwa biblijnego przedstawione w Danielu i Objawieniu. Babilon, Medo-Persję, Grecję, imperia Seleucydów i Ptolemeuszy, królestwo Mahometa, a co istotniejsze, uwypatnia imperium Rzymu przez wskazanie wzlotu i upadku nie tylko Rzymu, lecz także królestw wschodniego i zachodniego Rzymu, jak również Stanów Zjednoczonych (fałszywego proroka), papiestwa (bestii) i Organizacji Narodów Zjednoczonych (smoka). Wszystkie wzloty i upadki tych królestw świadczą o działaniach smoka, bestii i fałszywego proroka, które ostatecznie prowadzą świat do Armagedonu. Ruch ten został przedstawiony w obrębie ostatnich sześciu wersetów jedenastego rozdziału Daniela, a początek tego ruchu został ukazany w ukrytej historii czterdziestego wersetu.

Bitwa o Niniwę dostarcza prorocznego punktu odniesienia, który pozwala uporządkować świadectwa dotyczące imperium Rzymu, królestw wschodniego i zachodniego Rzymu oraz papieskiego Rzymu w sekwencji wydarzeń czasu końca. Tym samym bitwa o Niniwę jest kluczem, który w pełni ukazuje różne prorocze świadectwa o Rzymie, a zgodnie z czterdnastym wersem jedenastego rozdziału Księgi Daniela to właśnie Rzym ustanawia widzenie. Kluczem, który łączy te linie, jest bitwa o Niniwę.

W następnym artykule rozpoczniemy zestawianie poprzednich pięciu artykułów omawiających biada z dziewiątego rozdziału Księgi Objawienia.